

Arrest

nr. 316 217 van 8 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 augustus 2024.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig zevende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekende partij naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar zevende beschermingsverzoek stelt de verzoekende partij dat zij familie in België heeft en dat zij van plan is om hier te huwen, dat zij hier werkt, school loopt en een inburgeringscursus heeft gevolgd. Daarnaast stelt zij dat haar verblijfsrecht van vijf jaar in Roemenië intussen verlopen is en zij daar bijgevolg niets meer zal hebben bij terugkeer. Deze motieven werden echter reeds beoordeeld in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming. Op heden bouwt verzoekende partij verder op haar reeds afgelegde verklaringen omtrent haar asielrelaas en haar leven hier in België. Ter staving van haar huidig verzoek legt zij volgend document neer: haar Roemeense reispaspoort.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. De Raad herinnert eraan dat verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Roemenië en dat in casu wordt vermoed dat zij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land. Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat verzoekende partij niet langer over internationale bescherming beschikt in Roemenië.

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoekende partij zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Roemenië niet langer internationale bescherming geniet. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Uit de Eurodac Marked Record van 19 maart 2024 in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij nog steeds over de internationale bescherming beschikt die haar toegekend werd op 9 november 2016. Het loutere feit dat haar Roemeense verblijfsvergunning verlopen is, doet aan bovenstaande geen afbreuk. Zij stelt dat zij een vernieuwing van haar verblijfsvergunning aangevraagd zou hebben bij de Roemeense ambassade die hieraan geen gevolg zou gegeven hebben, maar brengt hiervan geen enkel begin van bewijs bij. Bovendien toont verzoekende partij niet aan dat zij bij een terugkeer naar Roemenië niet eenvoudigweg haar verblijfstitel zou kunnen verlengen. Waar zij in het verzoekschrift wijst op de voorwaarde van het hebben van een document dat haar geldig verblijf bewijst, dient erop gewezen te worden dat dit de procedure van het bekomen van een verblijfstitel betreft en niet de verlenging ervan. Bij het bekomen van een verlenging is er in het algemeen geen sprake van problemen voor begunstigten van internationale bescherming in Roemenië (AIDA, "Country Report Romania. Update 2022", 31 mei 2023, p. 137).

Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoekende partij in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen.

5. Uit de beschikbare informatie met betrekking tot de situatie van begunstigten van internationale bescherming in Roemenië onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot sociale huisvesting, de arbeidsmarkt, onderwijs en gezondheidszorg. Begunstigten van internationale bescherming die geen eigen inkomen hebben en deelnemen aan integratieprogramma's kunnen in Regionale opvangcentra verblijven indien er voldoende plaatsen zijn en voor periode van maximum 1 jaar. In de praktijk moeten zij na drie maanden een vergoeding betalen in een aantal steden. Er is begeleiding voorzien bij het vinden van sociale huisvesting en met betrekking tot toegang tot de arbeidsmarkt al is die in de praktijk niet altijd aanwezig. In principe hebben begunstigten van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden toegang tot

arbeidsmarkt als de eigen onderdanen. Echter, is het voor begunstigden van internationale bescherming met specifieke kwalificaties zoals dokters in de praktijk niet mogelijk om hun beroep uit te oefenen tenzij zij aan bepaalde specifieke voorwaarden voldoen. Hoewel toegang tot taalonderwijs is voorzien is kennis van de Roemeense taal voor begunstigden van internationale bescherming in Roemenië een belangrijke hinderpaal in de praktijk bij het vinden van werk en zijn ook niet alle regio's en steden taallessen voorzien. Sociale bijstand is voorzien onder bepaalde voorwaarden en voor een periode van 12 maanden en is afhankelijk van inschrijving in een integratieprogramma. Begunstigden van internationale bescherming kunnen te maken krijgen met bureaucratische obstakels inzake toegang tot gezondheidszorg en NGO's zijn in de praktijk cruciaal om de personen daarin bij te staan. Verder zijn er ook problemen voor begunstigden van internationale bescherming om een bankrekening te openen omdat sommige banken dit weigeren om veiligheidsredenen aan personen afkomstig uit bepaalde landen zoals Afghanistan, Irak, Iran en Syrië. Verder krijgen personen die als vluchteling worden erkend een verblijfsvergunning geldig voor drie jaar, en personen met subsidiaire bescherming een verblijfsvergunning geldig voor 2 jaar. Deze documenten worden in de praktijk binnen een redelijke termijn afgeleverd en er wordt verder geen melding gemaakt van noemenswaardige problemen bij het verlengen of vernieuwen van de verblijfsvergunning (AIDA, "Country Report Romania, Update 2022", mei 2023, p. 137). Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", waarbij deze "tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken", (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, Ibrahim e.a., pt. 91).

In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Roemenië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

6. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië wordt vastgesteld.

In het kader van haar huidige verzoekschrift haalt verzoekende partij aan dat de levensomstandigheden in Roemenië erg zwaar zijn. Zij kon er geen taallessen krijgen, vond er geen werk en kreeg enkel medische bijstand indien zij een verzekering had. Bovendien beschikt zij actueel niet meer over een geldige Roemeense verblijfsvergunning. Zij wijst er ook nog op dat zij ondertussen haar leven uitgebouwd heeft in België. Zij heeft hier een vast adres, is verloofd, volgde inburgeringscursussen, leert de taal en is werkbereid. In Roemenië daarentegen heeft zij niets.

Met betrekking tot de situatie in Roemenië en het feit dat verzoekende partij stelt dat zij in Roemenië niets heeft en aldus niet kan terugkeren, stelt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende: "Dat u 'niets meer zal hebben' in geval van een terugkeer naar Roemenië (zie verklaring volgend verzoek, vraag 17), is voorts slechts een blote bewering die u niet in het minst staakt. Wat dit betreft kan bovendien nogmaals worden verwezen naar de motivering in de beslissing door het CGVS genomen in kader van uw eerste verzoek, waarbij werd gesteld dat u niet aantoont dat u zich niet zou kunnen integreren in de Roemeense samenleving, uiteraard mits het zelf zetten van de nodige stappen hiertoe. Deze appreciatie werd door de RvV gevolgd. Er kan in dit verband ook nogmaals in herinnering worden gebracht dat u, toen u nog in Roemenië was, nauwelijks enige actie hebt ondernomen om de lokale taal te leren of werk te zoeken, en u quasi onmiddellijk na het ontvangen van uw verblijfsdocumenten hebt besloten om Roemenië te verlaten (zie o.m. RvV-arrest 301 730 van 19 februari 2024).

Uw verdere verwijzing naar uw integratie in België en uw familieleden die hier wel een internationaal beschermingsstatuut hebben verworven (zie verklaring volgend verzoek, vraag 17), zijn ter zake niet dienstig. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers individueel en op eigen merites te worden beoordeeld. Indien u aanspraak wil maken op verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedures."

Door in het verzoekschrift louter te herhalen dat er in Roemenië geen taallessen waren, dat er geen werk was en dat zij enkel medische bijstand kon krijgen indien zij een verzekering had, slaagt verzoekende partij er niet in om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Uit haar verklaringen blijkt namelijk dat zij telkens slechts enkele weken in Roemenië verbleven heeft om het land vervolgens te verlaten. De eerste keer vertrok zij ongeveer een maand na het verkrijgen van haar internationale beschermingsstatus. Toen zij vervolgens diende terug te keren naar Roemenië omdat zij hier reeds bescherming had, vertrok zij opnieuw na een drietal weken. Het komt nochtans aan de begunstigde van

internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken. Zulke inspanningen mogen niet blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Zij had klaarblijkelijk niet de intentie om in Roemenië een duurzaam leven op te bouwen.

Door in het verzoekschrift daarnaast slechts opnieuw te herhalen dat zij hier in België inburgeringscursussen gevolgd heeft, de taal leert, verloofd is en werkbereid is, doet zij geen afbreuk aan bovenstaande argumentatie. Haar verzoek om internationale bescherming betreft namelijk de beoordeling van de situatie in Roemenië en niet haar situatie in België. Een verwijzing hiernaar is aldus niet dienstig.

Zij brengt dan ook geen nieuwe elementen aan ten opzichte van Roemenië in het kader van haar huidige verzoek.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Roemenië in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Roemenië persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht komt. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Roemenië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Roemenië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Roemeense grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Roemenië werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Roemenië zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

7. Bijgevolg lijkt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. De middelen van verzoekende partij lijken ongegrond."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 september 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1823 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP legt een aanvullende nota neer en wijst op haar ter zitting aanwezige vriendin die in het bezit is van een F-kaart. VzP stelt al sinds 2018 in België te leven, heeft een vast adres, is getrouwd en doet vrijwilligerswerk in een rusthuis in Tielt. Ze heeft geen enkele band meer met Roemenië (waar ze in 2016 erkend werd maar er de taal niet kon leren, noch werk noch huis had). Ze vertrok naar Duitsland maar werd teruggestuurd naar Roemenië, waar ze bestolen werd wat haar wantrouwen nog groter maakte. Ze heeft haar Roemeense documenten weggegooid, deze zijn inmiddels al sinds meer dan 5 jaar verlopen. De situatie in Roemenië is vergelijkbaar met deze in Bulgarije, ze verwijst naar de algemene informatie inzake het bekomen van documenten. Inmiddels heeft ze haar 7de VIB gedaan, een groot probleem, ze heeft ook gepoogd om terug Roemeense documenten te bekomen maar dat is niet gelukt. Ze heeft medische problemen en een PTSD, ze doet pogingen om een kindje te krijgen. Ze vraagt om opnieuw gehoord te worden door het CGVS, een update van de situatie in Roemenië is nodig. Om een gezinshereniging in België aan te vragen heeft ze Syrische papieren nodig (geboorteakte, celibaatsdocument...) maar dat lukt niet. Ze is het allemaal moe. Ze heeft hier een zus in België.”

De ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota bevat 2 stukken, aangeduid als volgt:

“1) identiteitskaart partner (legaal verblijf)

2) attest partner: werkt”

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie en de per aanvullende nota aangebrachte documenten, geen concrete en dienstige elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 30 juli 2024.

5.1. Overzicht verzoekers asielprocedures in België

In casu betreft het verzoekers zevende (7de) verzoek om internationale bescherming in België, zoals hij zelf ter terechtzitting correct aangeeft.

Met betrekking tot zijn vorige verzoeken kan worden gewezen op volgend overzicht van verzoekers parcours inzake zijn verzoeken om internationale bescherming in België:

(1° VIB) Verzoeker dient op 27 april 2018, thans meer dan zes jaar geleden, een eerste verzoek om internationale bescherming in België in.

Op 14 maart 2019 neemt het CGVS de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” omdat verzoeker reeds internationale bescherming in Roemenië geniet -hij verkreeg op 9 november 2016 de vluchtelingenstatus in Roemenië-, en hij niet aantoonde dat die bescherming niet meer actueel of toereikend zou zijn.

Verzoeker dient tegen die beslissing beroep in bij de Raad, die dat beroep bij arrest nr. 228 507 van 6 november 2019 verwerpt.

In dat arrest stelt de Raad vast dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Roemenië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Roemenië heeft verlaten wegens een gegronde

vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Hierbij wordt vastgesteld dat verzoeker slechts een korte tijd in Roemenië verbleef, in het bijzonder na het verkrijgen van internationale bescherming aldaar, en dat uit zijn verklaringen en gedragingen geenszins een wil of intentie blijkt om er een duurzaam leven op te bouwen. In het arrest wordt onderstreept dat verzoeker nauwelijks enige actie heeft ondernomen om de lokale taal te leren of werk te zoeken en *quasi* meteen na het ontvangen van zijn verblijfsdocumenten heeft besloten om Roemenië te verlaten. Geoordeeld wordt dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Roemenië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Roemenië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Het arrest besluit dat verzoeker geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Roemenië.

(2de VIB) Op 16 januari 2020, een paar maand later dus, dient verzoeker een tweede, volgend verzoek om internationale bescherming in België in.

Op 19 februari 2020 neemt het CGVS hierin de beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*", waarbij verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Tegen die beslissing gaat verzoeker in beroep.

Vervolgens stelt de Raad vast, bij beschikking van 5 augustus 2020 (in toepassing schriftelijke procedure 39/73 van de Vreemdelingenwet), dat verzoeker geen elementen lijkt aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad stelt in die beschikking onder andere vast dat verzoeker geenszins overtuigt en hij op generlei wijze concreet aannemelijk maakt dat hij in Roemenië van een afdoende medische opvolging verstoken zou blijven, laat staan dat dit zou zijn ingegeven door een van de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Met betrekking tot verzoekers argumentatie dat zijn verloofde D. I. zich in België bevindt en dit de reden is waarom hij naar hier is gekomen, stelt de Raad vast dat verzoeker niet toelicht en niet kan worden ingezien hoe dit ook maar enigszins een ander licht kan werpen op de eerdere vaststelling dat verzoeker in Roemenië over internationale bescherming beschikt en hij niet *in concreto* aantoonde verhinderd te zijn om in Roemenië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Roemenië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Het feit dat verzoekers verloofde in België verblijft, houdt hoe dan ook, net als het feit dat verzoeker bij een terugkeer naar Roemenië voor onbepaalde tijd zal gescheiden worden van zijn verloofde, geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er is geen enkele reden/aanleiding, laat staan enige verplichting om de situatie van en de reden van het verblijf van verzoekers verloofde in België nader te onderzoeken, zo oordeelde de Raad toen, en de Raad wijst er tevens op dat in zoverre verzoeker, die met zijn argumentatie klaarblijkelijk voorbij gaat aan het doel van de procedure voor internationale bescherming, zijn verblijf in België bij zijn verloofde wenst te regelen/bestendigen zich op een andere procedure dan de procedure voor internationale bescherming dient te beroepen.

Vervolgens werd bij arrest van de Raad nr. 240 678 van 10 september 2020 verzoekers beroep verworpen. Aangezien noch verzoeker noch de verwerende partij binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking, hadden gevraagd om te worden gehoord, worden zij op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond. Die beoordeling staat alsoo vast en is definitief.

(3de VIB) Verzoeker dient nadien op 16 december 2020 een derde verzoek om internationale bescherming in België in. Bij beslissing van 11 mei 2021 oordeelt de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat verzoeker afstand heeft gedaan van zijn asielaanvraag. Verzoeker ging niet in beroep tegen die beslissing.

(4de VIB) Vervolgens dient verzoeker op 2 juni 2021 voor een vierde maal een verzoek om internationale bescherming in. In het kader hiervan neemt de commissaris-generaal op 22 juni 2021 een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Het beroep dat verzoeker tegen die beslissing indient, wordt verworpen bij arrest van de Raad nr. 267 700 van 2 februari 2022.

(5de VIB) Een tweetal weken later, meer bepaald op 17 februari 2022, volgt verzoekers vijfde verzoek om internationale bescherming in België. Op 12 mei 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Verzoeker gaat in beroep tegen die beslissing, dat wordt verworpen bij arrest van de Raad nr. 277 802 van 23 september 2022.

In zijn arrest oordeelt de Raad onder meer dat wat betreft het feit dat verzoekers partner in België werd erkend als vluchteling, verzoeker zelf ook al de vluchtelingenstatus werd toegekend in Roemenië en dat de internationale beschermingsstatus van de verloofde in België niet volstaat om te oordelen dat dit een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet uitmaakt, of een element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de niet-ontvankelijkheid van het vorige verzoek niet relevant is geworden voor het voorliggend volgende verzoek in kwestie. Wat betreft de door verzoeker aangehaalde psychische problemen en kwetsbaarheid, wordt vastgesteld dat hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van het vertonen van kenmerken van PTSD over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten, verbonden aan zijn status toegekend in Roemenië, te doen gelden, en dat hij hoe dan ook niet aantoonbaar dat hij in Roemenië geen toegang zal hebben tot eventuele psychologische ondersteuning/opvolging. De Raad stipt in het arrest ook nog aan dat uit de door verzoeker bijgevoegde informatie bovendien blijkt dat in Roemenië de toegang tot de gezondheidszorg gratis is, ook voor spoedhulp, hoewel vluchtelingen na het "integratiejaar" een ziektekostenverzekering dienen te betalen - net als Roemeense burgers – tenzij wanneer ze werken de werkgever de ziektekostenverzekering via de belastingen betaalt.

(6de VIB) Verzoeker dient ongeveer iets meer dan een maand later datzelfde jaar, met name op 4 november 2022, een zesde verzoek om internationale bescherming in België in. Op 16 maart 2023 neemt de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Bij arrest van de Raad nr. 301 730 van 19 februari 2024 verwerpt de Raad verzoekers beroep tegen die beslissing. De Raad stelt in het arrest onder andere vast dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij niet langer internationale bescherming in Roemenië zou genieten. Verder wordt erop gewezen dat wat verzoekers algemene opmerkingen betreft dat de algemene situatie in Roemenië niet goed is voor hem en hij er slecht werd behandeld en een menswaardig bestaan er onmogelijk is, verzoeker zelf aangeeft al meer dan vijf jaar en een half weg te zijn uit Roemenië, waardoor zijn argumentatie omtrent de algemene situatie aldaar niet op recente eigen persoonlijke ervaringen berust. Daarnaast wordt in het arrest benadrukt dat (reeds) bij verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat verzoeker niet of nauwelijks pogingen heeft gedaan om in Roemenië als begunstigde van internationale bescherming daadwerkelijk een leven en een toekomst op te bouwen, waarbij naar arrest nr. 228 507 van 6 november 2019 wordt verwezen en hieruit wordt geciteerd. De Raad wijst er in het arrest onder andere nog op dat verzoeker met zijn algemene verwijzing naar de algemene situatie in Roemenië die volgens hem niet goed is voor hem en de blote bewering dat hij er slecht werd behandeld, volledig zijn eigen handelen uit het oog verliest, of eerder zijn nalaten te handelen in Roemenië om er de aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen te (trachten te) laten gelden.

In het betreffende arrest van 19 februari 2024 wordt voorts onder meer nog geoordeeld:

“Waar verzoeker op zitting op algemene wijze opmerkt dat hij er een risico loopt op verregaande deprivatie, is dit niets meer dan een zoveelste algemene herhaling van die bewering, waarover reeds veelvuldig werd opgemerkt dat verzoeker dit in concreto dient aan te tonen en telkenmale werd vastgesteld dat hij dit nalaat. Het spreekt voor zich dat het blijven herhalen en volharden in al eerder afgelegde verklaringen en al aangehaalde argumenten geen ander licht werpt op hetgeen hierover reeds concreet werd vastgesteld en geoordeeld.

(...) Verzoeker geeft, met zijn handelswijze en zoals ook uitdrukkelijk uit zijn verklaringen ter zitting blijkt, duidelijk aan en te kennen dat hij met huidige procedure zijn verblijf in België wenst te bestendigen en verlengen. Verzoeker verliest hierbij duidelijk het doel van de procedure verzoek om internationale bescherming uit het oog. De Raad benadrukt dat verzoeker reeds over internationale bescherming in Roemenië beschikt, dat bij voormeld arrest van november 2019 werd vastgesteld dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op die bescherming aldaar, en dat tot op heden geen nieuwe elementen voorliggen of feiten aan de orde zijn die anders doen besluiten. (...)

Verzoekers situatie en integratie hier in België, met name het feit dat hij hier woont, vrijwilligerswerk doet, Nederlandse les volgt en voorts het feit dat hij intussen religieus getrouwd is en hier een zus heeft wonen, zijn ter zake echter niet van belang.

Verzoeker geniet immers internationale bescherming in Roemenië waardoor de door hem in het kader van huidig (vijfde) volgend verzoek om internationale bescherming aangebrachte nieuwe elementen dienen te worden onderzocht en beoordeeld in het licht van de bescherming die hij in Roemenië geniet. In de beschikking van 12 september 2023 werd er in dit verband al op gewezen dat “Waar de vorige verzoeken

werden afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen.”

Verzoekers verklaringen ter zitting omtrent zijn werkzaamheden als vrijwilliger en de taallessen die hij hier in België volgt en het feit dat hij hier officieel wil werken en een leven wil opbouwen, getuigen van een werkwillegheid en wil om zich te integreren en een toekomst uit te bouwen, hetgeen lovenswaardig is en aan te moedigen valt, daar waar eerder bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat van een dergelijke intentie, laat staan zulke (ernstige) inspanningen geen sprake was in Roemenië, gelet in het bijzonder ook op zijn snelle vertrek aldaar na het verkrijgen van internationale bescherming en de ermee gepaard gaande documenten.

Het gegeven dat verzoeker intussen religieus getrouwd is, wijzigt niets aan de bescherming die hij in Roemenië geniet. Wat betreft zijn opmerking dat hij ervan uitgaat dat België hem niet van zijn echtgenote zal scheiden, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoekers aanvraag om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard, bij gebrek aan nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, mits voldaan wordt aan de wettelijke voorwaarden, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn echtgenote wordt gescheiden.”

(huidig **7de VIB**) Op 18 maart 2024, iets minder dan 1 maand na voormeld arrest in het kader van zijn zesde beschermingsverzoek, dient verzoeker huidig zevende verzoek om internationale bescherming in België in.

Naast voormelde procedures verzoek om internationale bescherming, diende verzoeker eerder in België ook een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in die op 18 oktober 2022 ontvankelijk, maar ongegrond werd verklaard. In beroep werd bij arrest van de Raad nr. 284 988 van 16 februari 2023 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen. In dat arrest staat onder andere te lezen:

“De Raad moet vaststellen dat verzoeker zich met zijn betoog hoofdzakelijk beperkt tot een algemene uiteenzetting inzake zijn procedurele voorgaanden en een herhaling van enerzijds zijn eerdere verklaringen tijdens zijn verzoeken om internationale bescherming en anderzijds het door hem aangevoerde in zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Er moet evenwel worden aangenomen dat de arts-adviseur in zijn medische advies een uitgebreid onderzoek heeft gedaan naar de medische zorgen die verzoeker nodig heeft en naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid hiervan voor verzoeker in zijn land van verblijf Roemenië. De arts-adviseur heeft als enige geobjectiverde therapie de behandeling met Pantoprazole en Buscopan (=Buthylhyoschine) aanvaard. De noodzaak van psychiatrische begeleiding, opvolging of behandeling is volgens haar niet aangetoond. Verzoeker betwist noch weerlegt deze beoordeling. De arts-adviseur stelde verder vast dat de behandeling met Pantoprazole en Buscopan (=Buthylhyoschine) beschikbaar is in Roemenië. Zij ging vervolgens over tot een uitgebreid onderzoek naar de toegankelijkheid van deze behandeling voor verzoeker in Roemenië, rekening houdend met de algemene situatie voor begunstigden van internationale bescherming in dit land en verzoekers individuele situatie. Zij wees erop dat begunstigden van internationale bescherming recht hebben op dezelfde zorgverzekering als Roemeense burgers. Indien een erkend vluchteling niet beschikt over de nodige bestaansmiddelen en is ingeschreven in het integratieprogramma, kan hij aanspraak maken op een maandelijks uitkering, gedurende een periode van maximaal 12 maanden. Zij benadrukte ook dat Roemenië een EU-lidstaat is en zodoende onder meer ook partij is bij het EVRM. De arts-adviseur heeft ook rekening gehouden met de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde paper over de integratie van vluchtelingen in Roemenië. Zij stelde vast dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan worden vastgesteld dat vluchtelingen wel degelijk medische zorg kunnen krijgen in Roemenië. Zij oordeelde dat het gegeven dat verzoeker diende te betalen voor een behandeling, niet inhoudt dat er geen adequate behandeling of opvolging is en niet aantoonde dat verzoeker geen medische hulp heeft gekregen of kan krijgen in Roemenië. Zij merkte ook op dat bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Roemenië op het vlak van de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Roemeense onderdanen gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de Europese Unie. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming kregen verleend binnen de Europese Unie. De arts-adviseur verwees ook naar (andere) eerdere vaststellingen die reeds werden gedaan

inzake verzoekers verzoeken om internationale bescherming, met name dat hij niet concreet aantoonde dat hij daadwerkelijk was verhinderd om in Roemenië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen en dat uit de door verzoeker bijgevoegde informatie blijkt dat de toegang tot de gezondheidszorg gratis is, ook voor spoedhulp, hoewel vluchtelingen na het “integratiejaar” een ziektekostenverzekering dienen te betalen – net als Roemeense burgers – tenzij wanneer ze werken en de werkgever de ziektekostenverzekering via de belastingen betaalt.

De Raad moet vaststellen dat verzoeker niet de moeite neemt enige concrete, onderbouwde kritiek te ontwikkelen tegen deze voorziene motieven, die een concreet antwoord vormen op zijn verklaringen en zijn uiteenzetting in de aanvraag. Door te volharden in zijn eerdere verklaringen en zijn standpunt in de aanvraag, toont hij nog niet aan dat de arts-adviseur haar beoordeling heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of dat zij hierbij onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig heeft gehandeld. Verzoeker kan verder ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat de arts-adviseur onzorgvuldig heeft gehandeld door geen rekening te houden met de aanwezigheid van zijn “verloofde” in België die erkend vluchteling zou zijn. De Raad stelt allereerst vast dat verzoeker in zijn aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zelf niet wees op dit gegeven als relevant element bij de beoordeling van de medische situatie of van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in Roemenië. Noch de aanvraag noch de hierbij voorgelegde medische stukken geven ook aan dat verzoeker mantelzorg behoeft van zijn “verloofde”. In zoverre hij voorhoudt dat dit een “nieuw” gegeven zou zijn, moet ook worden gesteld dat verzoeker reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde naar België te zijn gekomen omdat zijn “verloofde” hier verblijft. Niettegenstaande dit gegeven vond verzoeker het blijkbaar in het kader van de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zelf niet nodig om in zijn aanvraag te verwijzen naar zijn “verloofde”. Verzoeker toont ook thans trouwens niet concreet aan dat dit gegeven relevant is in de beoordeling van zijn verblijfsaanvraag om medische redenen. Hij beperkt zich tot een blote en hypothetische bewering dat de scheiding van zijn “verloofde” zou leiden tot een verergering van de (ingeroepen) ziekte-toestand en al helemaal toont hij niet aan waarom dit een invloed zou (kunnen) hebben op de beoordeling van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige zorgen voor hem in Roemenië.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoont dat de arts-adviseur, bij het opstellen van haar advies, is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of dat zij hierbij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelde of in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De arts-adviseur kon ook volstaan met de vaststelling dat verzoeker kan reizen en in zijn land van verblijf, dit is Roemenië waar hij als erkend vluchteling is gerechtigd op een verblijf, de nodige medische zorgen kan genieten, zonder dat zij nog enige verdere beoordeling diende door te voeren met betrekking tot het land van nationaliteit Syrië. Verzoeker maakt bijgevolg ook niet aannemelijk dat verweerder zich in de bestreden beslissing niet kon steunen op dit medisch advies om te besluiten dat geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden toegestaan.”

Recent werd op 8 mei 2024 aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker tekende beroep aan tegen die beslissing, een beroep dat hangende is bij de Raad (rolnummer RvV 317 354).

De Raad gaat er vanuit dat verzoeker goed op de hoogte is van de tal van procedures die hij de afgelopen jaren in België al heeft doorlopen en van de beslissingen die hierin werden genomen. Voor een volledig overzicht en lezing van die betreffende beoordelingen, verwijst de Raad naar voormelde arresten.

5.2. Onderzoek van verzoekers huidig volgend, zevende beschermingsverzoek in België

Zoals in de beschikking van 30 juli 2024 wordt vastgesteld, liggen in het kader van verzoekers huidig zevende verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen voor die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Verzoekers argumenten ter zitting en de door hem bij aanvullende nota bijgebrachte elementen zijn niet van aard anders te doen oordelen.

5.3. Doel vraag tot horen

Ofschoon in het voorafgaande, recentste arrest van de Raad, nr. 301 730 van 19 februari 2024, klaar en duidelijk wordt toegelicht wat het doel is van een vraag tot horen (zie punt 5.2. in het arrest), namelijk om ter terechtzitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat verzoeker hier ter zitting van 19 september 2024 opnieuw aan voorbij en blijft hij desbetreffend wederom in gebreke.

Verzoeker gaat ter terechtzitting immers niet concreet op de gronden van de beschikking van 30 juli 2024 in. Hij laat de inhoud van de beschikking daarentegen onbesproken/ongemoeid en laat geheel na hiertegen concrete en dienstige repliek in te brengen.

5.4. Nieuwe elementen

5.4.1. Verzoekers betoog ter terechtzitting betreft immers in wezen niets meer dan een herhaling van elementen en argumenten waarop reeds meermaals uitgebreid werd ingegaan en waarover de Raad zich al veelvuldig heeft uitgesproken. Omtrent die al eerder aangehaalde elementen werd, zo kan in de betreffende hogervermelde arresten worden nagelezen, voorheen telkens al concreet en duidelijk uiteengezet waarom het geen nieuwe feiten of elementen zijn in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

5.4.2. In het kader van verzoekers voorafgaande beschermingsverzoek(en) in België werd al meermaals, veelvuldig en duidelijk aangegeven en beklemtoond dat niet verzoekers situatie hier in België, maar die in Roemenië van belang is, waar hij internationale bescherming geniet. Verzoeker lijkt hier evenwel opnieuw aan voorbij te gaan. Telkens verliest verzoeker uit het oog dat zijn situatie in België, en de door hem in dit verband aangehaalde elementen, in het kader van zijn beschermingsverzoeken in België totaal irrelevant zijn bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoekers situatie in Roemenië is hier van belang, waarbij het hem toekomt om concrete elementen aan te reiken als bewijs dat die bescherming niet langer actueel of toereikend zou zijn, waar hij dus opnieuw in gebreke blijft, net als bij zijn voorgaande verzoeken.

5.4.3. De Raad benadrukt dat waar verzoeker ter terechtzitting de volgende, hierna genoemde elementen aanvoert, deze al eerder door hem in het kader van zijn vorige beschermingsverzoeken werden aangehaald:

Het feit:

- dat hij al sinds 2018 in België leeft, hier een vast adres heeft en getrouwd is en vrijwilligerswerk doet;
- hij geen enkele band meer heeft met Roemenië, waar hij in 2016 werd erkend;
- hij er de taal niet kon leren, noch werk noch huis had;
- hij naar Duitsland vertrok, maar naar Roemenië werd teruggestuurd en er bestolen werd, wat zijn wantrouwen nog groter maakte;
- hij zijn Roemeense documenten heeft weggegooid en deze inmiddels al sinds meer dan 5 jaar zijn verlopen;
- hij gepoogd heeft om zijn Roemeense documenten terug te bekomen, maar dit niet gelukt is;
- hij medische problemen en PTSD heeft;
- hij hier in België een zus heeft.

Dit zijn allemaal elementen die al eerder door verzoeker werden aangebracht, waarmee reeds terdege werd rekening gehouden bij zijn opeenvolgende eerdere verzoeken om internationale bescherming en waarover reeds omstandig werd geoordeeld. Het betreft derhalve geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming in België. Voor een toelichting waarom het geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de beoordelingen gedaan in het kader van zijn vorige beschermingsverzoeken.

5.4.4. Wat betreft de door verzoeker aangereikte elementen inzake zijn integratie en persoonlijke en familiale situatie hier in België, zijn deze ter zake dus niet relevant. Gelet op de internationale bescherming die verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat, Roemenië, geniet, is in het kader van huidig volgend verzoek, net als bij zijn vorige verzoeken, slechts zijn situatie in en bij terugkeer naar Roemenië van belang.

Om die reden is verzoekers betoog ter terechtzitting dat hij vergeefs probeert gezinshereniging aan te vragen in België, net als zijn ter zitting bij aanvullende nota neergelegde documenten inzake de Belgische verblijfstitel (beperkt verblijf) van zijn vriendin R. R. en het feit dat die vriendin in België op de arbeidsmarkt actief is, niet dienstig. Die elementen zijn ter zake niet nuttig.

Wat betreft de uitleg ter zitting dat verzoeker en zijn vriendin proberen om een kindje te krijgen in België, merkt de Raad op dat, zoals eerder al in voornoemd arrest in het kader van verzoekers vorig, zesde beschermingsverzoek werd aangegeven, de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoekers aanvraag om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard, bij gebrek aan nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, mits voldaan wordt aan de wettelijke voorwaarden, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn echtgenote wordt gescheiden. Als begunstigde van internationale bescherming kan verzoeker

bovendien gebruik maken van het vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie en kunnen contacten met zijn vrouw probleemloos onderhouden worden.

Met betrekking tot de algemene opmerking ter terechtzitting dat de situatie in Roemenië vergelijkbaar is met die in Bulgarije en de verwijzing naar algemene informatie, merkt de Raad op dat aangezien verzoeker niet in Bulgarije, maar Roemenië internationale bescherming geniet, enkel de situatie in Roemenië van belang is.

5.4.5. Wat betreft de uitleg van verzoeker dat zijn Roemeense verblijfstitel al jarenlang is verlopen, beklemt de Raad dat de problematiek inzake het verstrijken van de geldigheid van zijn Roemeense verblijfsdocumenten al veelvuldig in zijn voorafgaande beschermingsverzoeken aan bod kwam. Dit kwam al herhaaldelijk aan bod in de vorige verzoeken om internationale bescherming van verzoeker, die dit argument niettemin halsstarrig blijft herhalen. Het antwoord hierop kan dus nochtans eenvoudigweg in de voornoemde arresten worden herlezen. Opnieuw wordt verzoeker erop gewezen dat, zoals overigens in de beschikking ook nog eens expliciet werd gesteld, hij niet aantoonde dat hij bij een terugkeer naar Roemenië zijn Roemeense verblijfstitel niet eenvoudigweg zou kunnen verlengen. Zoals in de beschikking al werd aangegeven, blijkt in dit verband bovendien uit de beschikbare recente landeninformatie vervaardigd in het dossier dat er in het algemeen voor begunstigden van internationale bescherming in Roemenië geen sprake is van noemenswaardige problemen bij het verlengen of vernieuwen van de Roemeense verblijfsdocumenten. Zoals reeds werd gesteld, laat verzoeker ter terechtzitting die grond net als de andere gronden van de beschikking ongemoeid, en hij laat alsof geheel na hierop een ander licht te werpen.

5.4.6. Waar verzoeker op zitting aanvoert dat een update van de situatie in Roemenië nodig is, wijst de Raad erop dat het dossier recente informatie over de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Roemenië bevat. De Raad verwijst naar hetgeen hierover in de beschikking, in punt 5, wordt uiteengezet en stelt vast dat verzoeker hierop ter zitting totaal niet ingaat. Uit de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Roemenië dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land zonder meer een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Roemeense autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan, waardoor een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

5.4.7. Met betrekking tot verzoekers persoonlijke, individuele situatie als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië, werd in de beschikking nogmaals, als herhaling van hetgeen in de voorgaande beschermingsverzoeken van verzoeker werd uiteengezet, in herinnering gebracht dat verzoekers houding aantoonde dat het geenszins zijn bedoeling was om in Roemenië een leven en toekomst uit te bouwen, dat hij er slechts een korte tijd heeft verbleven nadat hij er zijn Roemeense (verblijfs)documenten verkreeg en dat hij weinig tot geen actie ondernam om er de taal te leren, en werk en/of huisvesting te zoeken.

De opmerking ter terechtzitting, een loutere herhaling van hetgeen verzoeker voorheen al heeft verklaard dat hij in Roemenië de taal niet kon leren en geen werk noch huis had, spreekt dan ook voor zich aangezien verzoeker zelf geheel naliet om hiertoe ernstige inspanningen te ondernemen, maar Roemenië daarentegen al snel verliet. Zoals al eerder werd aangegeven, komt het verzoeker toe aan te tonen dat hij als statushouder in Roemenië zijn rechten en voordelen niet kan laten gelden en dat hij alle mogelijke middelen die zijn status en het recht hem hiertoe bieden in Roemenië heeft benut en uitgeput, wat hij dus geheel nalaat.

De Raad onderstreept hetgeen hij hierover eerder begin dit jaar, in voormeld arrest van 19 februari 2024 in het kader van verzoekers vorig, zesde beschermingsverzoek heeft geoordeeld, met name:

“Met zijn algemene verwijzing ter zitting naar de algemene situatie in Roemenië die volgens hem niet goed is voor hem en de blote bewering dat hij er slecht werd behandeld, verliest verzoeker volledig zijn eigen handelen uit het oog, of eerder nalaten te handelen in Roemenië om er de aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen te (trachten te) laten gelden.

De Raad benadrukt in dit verband dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren.

Met zijn algemene opmerking dat hij geen huis heeft in Roemenië toont verzoeker niet aan dat hij er als begunstigde van internationale bescherming geen toegang zou hebben tot de woningmarkt, dat zijn situatie wat betreft het vinden van een woonst verschilt van Roemeense staatsburgers en dat hij er geen onderdak zou kunnen vinden, mits uiteraard het zelf zetten van de nodige stappen hiertoe. Het feit dat een begunstigde van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat in die lidstaat op een bepaald moment zelf verantwoordelijk wordt gesteld voor het zelfstandig zoeken naar huisvesting kan niet aanzien worden als een vorm van onredelijke behandeling of discriminatie en houdt geen schending in van verzoekers grondrechten. Het komt verzoeker toe de middelen die zijn status en het recht hem hiertoe bieden in Roemenië te benutten en uit te putten, hetgeen allerm minst het geval is.

Waar verzoeker op zitting op algemene wijze opmerkt dat hij er een risico loopt op verregaande deprivatie, is dit niets meer dan een zoveelste algemene herhaling van die bewering, waarover reeds veelvuldig werd opgemerkt dat verzoeker dit in concreto dient aan te tonen en telkenmale werd vastgesteld dat hij dit nalaat. Het spreekt voor zich dat het blijven herhalen en volharden in al eerder afgelegde verklaringen en al aangehaalde argumenten geen ander licht werpt op hetgeen hierover reeds concreet werd vastgesteld en geoordeeld.

(...) Verzoeker geeft, met zijn handelswijze en zoals ook uitdrukkelijk uit zijn verklaringen ter zitting blijkt, duidelijk aan en te kennen dat hij met huidige procedure zijn verblijf in België wenst te bestendigen en verlengen. Verzoeker verliest hierbij duidelijk het doel van de procedure verzoek om internationale bescherming uit het oog.” (eigen onderlijnen)

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig zevende beschermingsverzoek in België, waar hij op diezelfde lijn doorgaat door hoofdzakelijk al eerder aangehaalde elementen te herhalen en voorts zijn leven en (gezins- en familiale) situatie in België opnieuw te benadrukken, geen elementen bij die hierover anders doen oordelen. Verzoekers huidig volgend verzoek bevestigt duidelijk voormeld opzet van verzoeker dat er louter in bestaat om zijn verblijf in België te bestendigen, maar waarmee hij dus opnieuw voorbijgaat aan het doel van de procedure verzoek om internationale bescherming.

Dat verzoeker klaarblijkelijk graag zijn verblijf in België verderzet, dat hij de afgelopen zes jaar al meermaals in illegaal verblijf was, terwijl hij in Roemenië internationale bescherming en legaal verblijf geniet, betreft geen nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

5.4.8. De Raad benadrukt en besluit dat verzoeker reeds over internationale bescherming in Roemenië beschikt sinds 2016 waarvan hij niet aantoonde dat hij deze er niet langer meer geniet (maar het tegendeel uit recente info blijkt), dat eerder in 2019 bij voornoemd eerste arrest van de Raad werd vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op die internationale beschermingsstatus aldaar, en dat tot op heden geen nieuwe elementen voorliggen of feiten aan de orde zijn die anders doen besluiten.

Voor het overige beperkt verzoeker zich ter zitting tot de algemene opmerking dat hij het allemaal moe is, zonder nog enige concrete repliek met betrekking tot de beschikking van 30 juli 2024 te formuleren.

De Raad stipt nog aan dat *in casu* geen essentiële elementen ontbreken om huidig volgend verzoek te beoordelen. De vraag van verzoeker om opnieuw te worden gehoord op het CGVS, waarbij hij overigens niet toelicht waarom, zoals welke elementen hij bij zijn opeenvolgende beschermingsverzoeken nog niet dienstig zou hebben kunnen aanreiken, is derhalve niet aan de orde.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS

